

nestenes Liv, og det er derfor forekommet — i det Mindste — mig betænkeligt, saaledes aldeles at gjøre Hundens Benyttelse afhængig af en eneste Mands blotte Antagelse, uden at denne Antagelse behøver at være støttet paa nogen som helst faktisk, foreliggende Grund. Fra mit Standpunkt skulde jeg være villig til at stemme for alle saadanne Foranstaltninger, som i Virkeligheden efter Erfaringens og Fornuftens Vidnesbyrd maatte anses fornødne, for at betrygge mod Hundegalskab, medens jeg paa den anden Side maa tro, at det, for at sætte saadanne Foranstaltninger i Kraft, vil være nødvendigt at bibeholde, om ikke netop de Regler, vi have for Tiden, saa dog den Regel, at disse Foranstaltninger maa paa en eller anden Maade være begrundede ved foreliggende, faktisk Omstændigheder, saaledes at de ikke alene komme til at bero paa en enkelt Mands — Indenrigsministerens — individuelle Skjøn, Opfattelse eller Antagelse.

Indenrigsministeren (Skeel): Hvor megen Interesse man end kan have for Hundene, hvor megen Medlidenskab man end kan have for dem under de Forhold, de maa underkastes i Tilfælde af Epizooti, og hvor aabent Blik man end har for den Nytte, den Fornøjelse og den Opmuntring, de kunne være til, maa det dog vistnok erkendes, at Sygdommen „Hundegalskab“ er saa farlig og i sine Følger for Menneskene saa forfærdelig, at det maa være vigtigt at tage de mest mulig sikrende Forholdsregler, for at undgaa Udbredelse af denne Sygdom og de skrækelige Følger, der kunne ledsage den. Naar det nu i Anmærkningerne til det foreliggende Lovforslag hedder, at man har fundet, at de nugældende Bestemmelser paa dette Omraade ere ikke fuldt betryggende, saa hidrører det fra den Betragtning, jeg her har fremst. — Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at Indenrigsministeren maa være bemyndiget til at paalægge Amtmændene at sætte de Bestemmelser i Værk, som indeholdes i Loven af 29de December 1857; men Ministeren kan naturligvis heller ikke paabyde Andet og Mere, end Loven indeholder. Nu er det efter min Mening en lidet betryggende Regel, at der ikke maa træffes nogen Foranstaltning mod Hundegalskab, før der har vist sig Tilfælde af den, og jeg er i den Henseende i Overensstemmelse med det ærede Medlem, at Faren for denne Sygdom kan være meget stor og Sandsynligheden for, at den allerede eksisterer paa en Egn, være tilstede, uden at det er muligt med Bestemthed at paavise noget Tilfælde af Sygdommen. Sygdommen virker jo nemlig saaledes paa Dyrene, at de blive urolige og streife vidt omkring, og er nu Sygdommen begyndt i en vis Egn af Landet, og har den der taget visse Dimensioner, saa kan der være meget stor Sandsynlighed for, at Individer fra denne Egn streife omkring i Landet og forplante en Smitte, som først udbræder paa et

senere Tidspunkt. Det er jo imidlertid ikke muligt at tage Forholdsregler til Standsning af Smitten, naar det skal gjøres afhængigt af, om der allerede har vist sig Tilfælde af Hundegalskab, og det er nu for at gjøre det muligt for de overordnede Autoriteter at træffe saadanne Forholdsregler i rette Tid, at Lovforslaget i § 1 indeholder den Bestemmelse, at naar Hundegalskab er eller kan antages at være udbrudt her i Landet, skal Indenrigsministeren være bemyndiget til at træffe Foranstaltninger til Forebyggelse af dens Udbredelse. Jeg tror nu ikke, at der er overmaade megen Fare ved at lægge en saadan Myndighed i Ministerens Haand, idet han naturligvis ikke vil udstede et Forbud, der er bebyrdende og vækker megen Uvilje, naar der ikke er skjellig Grund for ham til at tro, at der er Fare paafærde ved ikke at gribe til Forholdsregler. I saa Henseende skal jeg bemærke, at det jo aldrig vil udgaa som Forbud uden efter indhentede Erklæringer fra de lokale Autoriteter, ligesom ogsaa fra det veterinære Sundhedsraad, under hvis Resport den Slags Sager hører. Jeg tror ikke, at man behøver at være bange for, at Ministeren uden skjellig Grund vil sætte saa generende og — jeg kan gjerne sige — upopulære, Forholdsregler i Udsørelse; men jeg tror ganske vist, at det er en Nødvendighed, naar man vil være betrygget, at have en Bestemmelse for, at der kan træffes Forholdsregler paa en Tid, da der endnu ikke har vist sig noget bevisligt Tilfælde af Hundegalskab. Det er det ene Ved Siden deraf saune vi fuldkommen Bemyndigelse til at forhindre Indførelse af syge Hunde fra Lande, hvor der eksisterer Hundegalskab. Det er en af de Forholdsregler, man tager, naar der er udbrudt smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, at man forbyder Indførelse, men det kunne vi ikke gjøre ligeoverfor Hundene. Derfor indeholder Lovforslaget den Bestemmelse, at man rent kan forbyde Indførelsen, saa at man, for saa vidt der skulde eksistere Hundegalskab i et tilstødende Distrikt i et fremmed Land, kan bestemme, at det ikke skal være tilladt at have løsgaaende Hunde i visse Distrikter hos os. Ved Siden deraf er der en anden Bestemmelse, som jeg tror vil være nyttig, skjønt af mindre praktisk Betydning, nemlig, at man kan forbyde at føre Hunde fra den ene Provinds her i Landet til den anden, for saa vidt der dertil maatte være Anledning. Jeg siger, at jeg tror, at denne Bestemmelse har mindre praktisk Betydning; thi, naar man har ladet den Bestemmelse, at Hunde skulle være bundne eller indelukkede, træde i Kraft i en Provinds, ligger det deri, at der ikke kan føres flere Hunde ind; men det har dog i den afvigte Sommer, under Epizootien, været Tilfældet, at Politidirektøren i Kjøbenhavn med nogen Styrke har udtalt Ønsket om, at et saadant Forbud mod Overførsel af Hunde maatte træde i Kraft, Noget, man efter den gjældende Lovs Indhold dengang ikke kunde gjøre. Man